

עולם האשה

אינך רוצה בזאת - אבל בנך גדל אומלל. לרוב - באשמחך. כי בנך הוא

זר בבינת!

אל תתייחסי לפחדים אלו בצחוק. הסביר רי לילדיך את המצב לאמיתו במלוא כובד הראש.

איך תסבירי?

השאלה הגדולה היא רק: איך תסייג בירי זאת? מספרים על כומר שבא פעם לעיירה חדשה, והנה מכל צאן מרעיתו הרי פיע רק גבר בודד. תהה הכומר אם כדאי בכלל לשאת את דרשתו. ענה לו הגבר: "תראה, אבי, אני בסך הכל רועה-בקר בור. אבל אילו הייתי בא להאכיל את פרותי, והיתה מופיעה רק פרה אחת ויחידה, אין ספק שהייתי מאכיל אותה."
הודה לו המטיף על העצה ונשא בפניו

כל מעט אותו סיפור: הילד מתפרע — את מגיבה בנייפה או בתוכחה. הוא עונה לך בחוצפה — את מתקלחת, מגיבה באיומים או בסטירות. כשאת שבה לעשותוהיך, את נתקפת רגשי-אשמה על שהתפרצת. אך כעבור שעה, יום, שבוע — את מתפוצצת מחדש. מה הולך פה? למה אינך מסוגלת להשתחרר ממעגל-הקסמים הזה? בסיפרו "בין הורים לילדים", שהופיע עתה בעברית, עונה לך ד"ר חיים גינות תשובות ברורות על כל אותן השאלות, מייעץ לך איך לא לאמלל את ילדך ואת עצמך.

דך: כעס ואיומים, שוחד וגידופים, תגובות על שקרים וגניבות, חינוך לאחריות, לאוכל, לנקיון, לנימוס. איך תטיל משמעת? איך תגיבי על קינאה? איך תספלי בחרדות ה"רבות התוקפות אותך?"

חינוך מיני

הינכוכו המיני של הילד חייב להתחיל עם היחלודו. ברגע שהוא מסוגל לכך,

אם את אם ישראלית ממוצעת — כל הסיכויים הם שאינך יודעת לדבר עם ילדיך. אינך מאמינה הקליטי כמה שיחות איתם — והאזיני אחר-כך להקלטות. תשמעי לתהמתך שיחה בין שני יצורי-אנוש ח"ר שים. את שוטפת את הילד בזרם הוראות, עצות והטפות-מוסר. הילד מגיב בזרם נגדי של הכחשות ותירוצים.

לילדים שפת-דיבור משלהם — שונה משל המבוגרים. את חייבת ללמוד אותה. כשדני בן החמש בא בפעם הראשונה לגן, הוא העיף מבט בציונים מסביב והגיב: "מי צייר את התמונות המכוערות ה"אלוז?"

אמו באה נמובן במבוכה, הטיפה לו מר-סר. הגנת היתה פקחית יותר, ענתה:

"אתה לא מוכרח לצייר כאן בגן שלנו תמונות יפות. מותר לך לצייר גם תמונות מכוערות." היא הבינה שדני התכוון בעצם לשאול: "מה קורה לילד שאינו מצייר כל כך יפה?"

אל תקבלי את דברי ילדך כפשוטם. נסי להבין למה הוא מתכוון — לא מה הוא אומר.

הבנה —

לא עצות

כשהילד בא עם בעייה — הוא זקוק לדבר אחד ויחיד: הבנה. בעייה גורמת לו למערבולת-רגשות. הוא אינו מסוגל אז לשמוע כלום, ואף לא להסביר את עצמו. אל תעטפי אותו לא בעצות, לא בעידור, לא בביקורת. גלי אך ורק הבנה. "המורה הרי צביקה בא הביתה ומספר: 'המורה הרי ביצה לי'."

אל תשאלי תיכף למה ומדוע, אל תגידי לו, "זה בסח הגיע לך". במקום זה, נסי להביע בקול את רגשותיך — במקומו. אמרי לו:

"זה בסח הרגזי אותך נורא." או: "שנאת את המורה כהוגן באותו רגע, שהי' או: "איזה יום שחור היה לך."

שבח —

מסוכן

לא רק ביקורות מיוקות. תשבחות עלולות להיות מסוכנות לא פחות מניושה, לגרום לתגובה דומה. הסיבה: כל ילד חושב מדי פעם מחשבות "רעות": איך נלוקם בחורים, איך לחסל את האח המת-חיה. כתוצאה, הוא חש ריגשי אשם, קובע לעצמו שהוא ילד רע. כשאת פתאום משב-חת אותו וקובעת שהוא מלאך קטן, הוא נבהל ממעשה-הרמאות שהוא כביכול אשם בו, מנסה להשתחרר מכך עליידי התנהגות פרועה שנועדה להוכיח שהוא רע כאמת. מסקנה: אל תשבחי אף פעם את אופיו ואישיותו, אלא רק את המעשה המסויים שעבורו מגיע לו שבח. בסיפור, עומד ד"ר גינות גם על נקודות כאובות רבות אחרות בהתנהגותך כלפי יל-

את דרשתו, שנמשכה בלי עין הרע שעה תמימה. משסיים, התעניין לדעת אצל הרועה איך היתה הדרשה. ענה הגבר: "תראה, אבי, אני בסך-הכל רועה-בקר בור. אבל אם הייתי בא להאכיל את פרותי, והיתה מופיעה שם רק פרה אחת — יקחני השד אם הייתי מלעיט אותה בכל המיטעון."

אל תהיי כאותו כומר. תני לילד מיטעון חינוך מיני, לא קורס במיילדות. העיקרון צריך להיות משות: עני על שאלותיו — בכנות, בפשטות ובקיצור, אך לא יותר מזה. כשהוא מצביע על אבר-המין שלו ושואל מה זה, עני לו: "זה הפין שלך."

כשהוא שואל מאיפה בא התינוק, הסבירי לו שממקום מיוחד בתוכך שקוראים לו רחם. כשהוא שואל איך זה קורה, עני: "כשאמא ואבא רוצים תינוק, מתחבר תא מגופו של האבא עם תא מגופה של האמא, ומהתחברות הזאת נולד התינוק, ומתחיל לגדול, עד שהוא יוצא דרך בית-הרחם ה"חוצה".

אל הילד רוצה לראות את המקום, הראי לו על תמונה או בובה — אף פעם לא על גופך שלך.

דכאי

את אהבתו

בכלל, הגוף הערום שלך ושל בעלך חייב להישאר תחומכם הפרטי. כאשר הילד רואה אתכם ערומים, התייחסו לכך בשלוה,

הוא מתחיל לעשות היכרות עם גופו, מתחיל להכניס הכל לפיו. באמצעות הפה הוא זוכה לתענוג העיקרי — האכילה. לעיתים הוא חש צורך להוסיף לתענוג זה — על ידי מציצה. לעולם אל תפריעי לו בזאת.

כשיש צורך להכניס מדחום או חוקן ל"תוך פייהטבעת של התינוק, עשי זאת בשיא הזהירות והעדינות. טיפול גם ומכאיב עלול להבהיל אותו, לגרום לו לחשוש, לכשיגדל, מפני חזירה.

היוהרי גם ממכות מיותרות בישבנו. בגלל קירבתם הפיזית של הישבן ואבר-המין, עלול יצרה-המין של הילד או הילדה להת-עורר כשמרביצים לו, להתפתח, לכשיגדל, לסטייה: הוא לא יהיה מסוגל להגיע להת-עוררות מינית בלי מכות. ייתכן גם שהוא כל-כך ייהנה, כילד, מההתפייסות שאחרי המכות, עד כי יתרגל לראות בעינויים תק-דים הכרחי לאהבה.

כשהוא גדל, מגלה ילדך את אבר-המין שלו ואת התחושות הנעימות שגורמות לו כשהוא משתעשע בהם. היוהרי שלא להבהיל אותו באיסורים בתקופה זו. את עלולה לג-רום לו רגשי-אשם מהם לא ישתחרר כל ימיו.

כשהילדים כגלים את ההבדלים בין גנים לבנות, הם נשויים להגיב בבהלה או בפתח: הם חושבים שגם לבת צריך היה להיות אבר גברי — אך הוא הלך לאיבוד בגלל שהיתה ילדה רעה. המסקנה שהילדה מסיקה: קיבלתי עונש, והאבר יחזור אלי אם אהיה טובה. המסקנה שהילד מסיק: גם אני עלול לאבד את האבר אם אהיה רע.

אל תקימו מהומה. אך השתדלו לצמצם מיך-רים אלו למינימום.

בגילים שבין שלוש וחמש מתאהב הילד באמו והילדה — באביה. זוהי האהבה הרומנטית הראשונה בחייהם. רצוי שהיא תדעך מהר ככל האפשר. היוהרי אפילו מ"כינויים כגון "זהו המאהב הקטן שלי", או "האיש התוק שלי". אל תנשקי את הילד על פיו, אל תלפפי את אבר-המין שלו. בזאת את מעוררת בו רגשית אירוטיים אליך (הדבר אמור גם ביחס לאב), גורמת לשיבוש ההתפתחות המינית הנורמלית שלו.